

DARY 13. SOBOTY:

1. PROJEKT DIECEZJI POŁUDNIOWEJ
2. PROJEKT WYDZIAŁU WSCHODNIO-CENTRALNOAFRYKAŃSKIEGO

Lekcja XII — 25 marca

NAGRODA ZA WIERNOŚĆ

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 18 marca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 11,6; Iz 62,11; Rz 6,23; J 14,1-3; Ap 21,1-27; Mt 25,20-23; Rz 8,16-18.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Rzekł mu pan jego: Dobrze, sługo dobry i wierny! Nad tym, co małe, byłeś wierny, wiele ci powierzę; wejdź do radości pana swego” (Mt 25,21).

Choć nie możemy zapracować na zbawienie, to jednak *Biblia* przedstawia nadzieję nagrody jako motywację do wiernego życia, jakie przysłało odbiorcom niezasłużonej Bożej łaski. Ostatecznie bowiem wszelkie dobro, jakie otrzymujemy, jest nam dane zawsze i wyłącznie z łaski Boga.

Dawid napisał: „Zakon Pana jest doskonały, pokrzepia duszę, świadectwo Pana jest wierne, uczy prostaczka mądrości. Rozkazy Pana są słuszne, rozwelelają serce, przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy. Bojaźń Pana jest czysta, ostoi się na zawsze, wyroki Pana są prawdziwe, a zarazem sprawiedliwe. Są bardziej pożądane niż złoto, nawet najszczerze, i słodsze niż miód, nawet najwyborniejszy. Również twój sługa oświecił się nimi, wielka jest nagroda dla tych, którzy ich strzegą” (Ps 19,8-12).

Biblia na różne sposoby mówi o nagrodzie, jaka czeka sprawiedliwych w Chrystusie po Jego powtórnym przyjściu, gdy potworne przeżycia związane z grzechem skończą się raz na zawsze.

Co nam obiecano i jaką pewność mamy, że otrzymamy to, co zostało nam obiecanie?

Przeczytaj Hbr 11,6. Co ten werset powinien oznaczać dla nas? Jak powinniśmy odpowiedzieć na to, co zawiera? (Zob. także Ap 22,12; Iz 40,10; 62,11). Czego uczą nas te wersety?

.....

Nagroda od Boga dla Jego wiernych dzieci jest wyjątkowa i, podobnie jak wiele duchowych wartości, może przekraczać nasze obecne zrozumienie. „Ludzki język nie jest w stanie opisać zapłaty sprawiedliwych. Poznają ją tylko ci, którzy ją zobaczą. Ograniczony umysł człowieka nie jest w stanie pojąć chwały Bożego raj⁵⁷”.

Jezus takimi oto słowami zakończył ośmioro błogosławieństw rozpoczynających *Kazanie na górze*:

— „Błogosławieni jesteście, gdy wam złorzeczyć i prześladować was będą i kłamliwie mówić na was wszelkie zło ze względu na mnie! Radujcie i weselcie się, albowiem zapłata wasza obfita jest w niebie; tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami” (Mt 5,11-12).

Po wymienieniu bohaterów wiary w 11. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* jego autor rozpoczyna następny rozdział, wyjaśniając, dlaczego Jezus był gotowy oddać życie na krzyżu: „Przeto i my, mając około siebie tak wielki obłok świadków, złożwszy z siebie wszelki ciężar i grzech, który nas usidla, biegnijmy wytrwale w wyścigu, który jest przed nami, patrząc na Jezusa, sprawcę i dokończyciela wiary, który zamiast doznać należytej mu radości, wycierpiał krzyż, nie bacząc na jego hańbę, i usiadł na prawicy tronu Bożego” (Hbr 12,1-2).

Jednak nagroda za wierność nie jest tożsama ze zbawieniem z uczynków. Kto z nas, a nawet biblijnych bohaterów wiary, ma uczynki wystarczająco dobre, by przedstawić je Bogu jako zasługę? Oczywiście nikt. Dlatego to Jezus oddał za nas życie na krzyżu. Tak więc zbawienie musi być z łaski. „A jeśli z łaski, to nie dzięki uczynom, gdyż w przeciwnym razie łaska już nie byłaby łaską; a jeśli z uczynków, to już nie z łaski, inaczej uczynek nie byłby już uczynkiem” (Rz 11,6 DBG). Nagroda jest więc jedynie wynikiem tego, czego Bóg dokonał dla nas i w nas.

Jak możemy zrozumieć różnicę między zbawieniem z łaski, a nagrodą stosownie do uczynków? Przedstaw swoją odpowiedź podczas wspólnego studium biblijnego.

.....

⁵⁷ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 405.

Wszystkich nas, czy tego chcemy, czy nie, czeka wieczność. Według *Biblii* w tej wieczności mamy do wyboru dwie możliwości: albo życie wieczne, albo wieczną śmierć. Nie ma innej możliwości. Nie ma pośredniej opcji. Albo jedno (życie), albo drugie (śmierć). Jest to jeden z tych przypadków, gdy możemy mieć wszystko albo nic.

Przeczytaj Rz 6,23 oraz J 3,16. Co możemy wybrać?

.....

Trudno sobie wyobrazić dwa większe przeciwieństwa. Skoro to czytasz, prawdopodobnie wybrałeś życie wieczne albo poważnie to rozważasz. Bóg ma wyjątkową moc uczynić wszystko, co zapowiedział — spełnić każdą swoją obietnicę. Naszą rolą jest po prostu Mu wierzyć, polegać na mocy ofiary Jezusa i przez wiarę być posłusznymi Słowu Bożemu.

Przeczytaj J 14,1-3. Co Jezus radzi nam w J 14,1 i co obiecuje w J 14,2-3?

.....

W ostatnim dniu swojej ziemskiej misji Jezus przekazał swoim uczniom te zdumiewające słowa pociechy i nadziei. Słowa te podtrzymywały ich na duchu w dniach rozczarowań i prób. Tak samo powinny podtrzymywać nas. Jezus odszedł do nieba, powróciwszy do siebie, ale zostawił nam obietnicę:

— „Przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli” (J 14,3).

Śmierć Chrystusa na krzyżu podczas Jego pierwszego przyjścia jest największą rękojmnią Jego powtórnego przyjścia. Na cóż zdałoby się Jego pierwsze przyjście, gdyby Jezus nie przyszedł powtórnie? Jak pewne jest to, że Jezus umarł za nas na krzyżu, tak pewne jest to, co obiecał:

— „Przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli” (J 14,3).

Zastanów się nad tym, dlaczego pierwsze przyjście Chrystusa jest gwarancją Jego powtórnego przyjścia. Jak to, co wydarzyło się podczas Jego pierwszego przyjścia, uwiarygodnia obietnicę Jego powtórnego przyjścia i sprawia, że możemy jej ufać?

.....

Biblijny opis nowego Jeruzalem jest tym, co Abraham ujrzał przez wiarę. „Oczekiwał bowiem miasta mającego mocne fundamenty, którego budowniczym i twórcą jest Bóg” (Hbr 11,10). Nowe Jeruzalem jest mistrzowskim dziełem Boga. Zbudowano to miasto dla tych, którzy Go miłują i przestrzegają Jego przykazań. Nowe Jeruzalem będzie domem wiernych dzieci Bożych w niebie podczas milenium, a potem stolicą nowej ziemi przez wieczność. Jest to dobra nowina dla tych z nas, którzy nie lubią się pakować i przeprowadzać. Bóg zatroszczył się o wszystko. Jan ujrzał święte miasto w wizji i napisał: „I widziałem miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak przyozdobiona oblubienica dla męża swego” (Ap 21,2).

Przeczytaj 21. rozdział Apokalipsy Jana. Co zostało nam obiecane?

Większości z tego nasze umysły nie są w stanie pojąć, są bowiem ograniczone przez grzech i mają porównanie jedynie do tego świata porażonego zarazą grzechu. Jednak to, co jesteśmy w stanie zrozumieć, tchnie pełnią nadziei.

Po pierwsze, jak Jezus zamieszkał z nami na tym upadłym świecie, gdy narodził się jako człowiek, tak zamieszka z nami również w nowym świecie. Dla tych, którzy znali Jezusa osobiście podczas Jego pierwszego przyjścia, było to wielkim przywilejem. Ten przywilej stanie się udziałem nas wszystkich, i to bez zasłony grzechu wypaczającej nasze widzenie i zrozumienie.

My, którzy znamy dobrze łzy smutku, płacz i ból, dobrze rozumiemy największą ze wszystkich biblijnych obietnic: „I otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminięły” (Ap 21,4). Wszystkie te *pierwsze rzeczy* przeminią i zostaną zapomniane, jakby nigdy ich nie było.

Z tronu Boga wypływa rzeka czystej wody żywota, a z obu brzegów rzeki wyrasta drzewo żywota. Będzie tam tron Boga, a ludzie „ogłądać będą jego oblicze” (Ap 22,4). Odkupieni będą żyli w bliskości Boga, której tak bardzo brakuje nam obecnie.

Przeczytaj Ap 21,8, gdzie jest mowa o losie tych, którzy doświadczą drugiej śmierci. Jakiego grzechu tych ludzi Jezus nie może przebaczyć? Dlaczego ci ludzie są zgubieni, podczas gdy inni, którzy popełnili takie same grzechy, są zbawieni? Co zasadniczo różni te dwie grupy?

Pod koniec ziemskiej działalności Jezusa Jego uczniowie poprosili Go: — „Powiedz nam, kiedy się to stanie i jaki będzie znak twego przyjścia i końca świata?” (Mt 24,3).

Przedstawienie Jezusowej odpowiedzi na tę prośbę zajęło Mateuszowi dwa rozdziały. W 24. rozdziale *Ewangelii Mateusza* Jezus mówi o stanie świata — wojnach, nieszczęściach i tym podobnych rzeczach. W 25. rozdziale *Ewangelii Mateusza* Jezus mówi o stanie Kościoła przed swoim powtórным przyjściem. Ten stan został zilustrowany w trzech przypowieściach, a jedną z nich jest przypowieść o talentach dotycząca tego, jak ludzie posługują się darami danymi im przez Boga.

Przeczytaj Mt 25,14-19. Kogo symbolizuje właściciel, który udał się do dalekiego kraju? Komu powierzył swoje dobra? Co oznacza w tym kontekście *rozliczenie* (zob. Mt 25,19)?

Czasami myślimy o talentach jako naturalnych zdolnościach, takich jak śpiew czy umiejętność przemawiania, ale w podobnej przypowieści o minach w Łk 19,12-24 najwyraźniej chodzi o pieniądze i gospodarowanie nimi. Ellen G. White napisała: „Widziałam w duchu, że przypowieść o talentach nie została w pełni zrozumiana. Tę tak bardzo ważną naukę otrzymali uczniowie dla dobra chrześcijan, którzy będą żyć w dniach ostatecznych. Tutaj talenty nie wyobrażają jedynie zdolności nauczania i wygłaszania kazań ze Słowa Bożego. Przypowieść odnosi się także do środków i zasobów doczesnych, w jakie Bóg wyposażył swój lud”⁵⁸.

Przeczytaj Mt 25,20-23. Co Bóg powie tym, którzy wiernie zarządzali i gospodarowali środkami w celu wspierania Jego dzieła? Co to znaczy: „Wejdz do radości pana swego” (Mt 25,23)?

Z reguły uważamy, że inni ludzie mają więcej talentów, więc są bardziej odpowiedzialni przed Bogiem. Jednak w tej historii sługa, który otrzymał tylko jeden talent — najmniej ze wszystkich — okazał się niewierny i utracił swoją nagrodę. Zamiast myśleć o cudzych obowiązkach, skupmy się na tym, co Bóg nam powierzył, i używajmy tego dla Jego chwały.

Jak wypadnie twoje *rozliczenie* z Bogiem, gdy przyjdzie na nie czas?

⁵⁸ Ellen G. White, *Ze skarbnicy świadectw*, t. 1, wyd. 2, Warszawa 2000, s. 53.

Po swoim nawróceniu Paweł poświęcił się całkowicie sprawie Chrystusa. Dzięki swemu wykształceniu i nieprzećiętnemu umysłowi mógł odnieść sukces w wielu dziedzinach. Jednak apostoł, jak niegdyś Mojżesz, wołał cierpieć z wiernymi dziećmi Bożymi ze względu na Chrystusa. Zniósł chłostę, ukamienowanie, uwięzienie, katastrofę na morzu, głód, chłód i mnóstwo innych niedogodności, jak sam napisał w 2 Kor 11,24-33. Jak on był w stanie znieść to wszystko?

Przeczytaj Rz 8,16-18. Jak świadomość tego, że jest dzieckiem Bożym, przyczyniała się do wierności Pawła wobec Boga?

Wartość, jakiej Paweł upatrywał w nagrodzie czekającej wiernych Bożych, sprawiała, że z radością cierpiał dla Chrystusa. Z więzienia napisał: „Bracia, ja o sobie samym nie myślę, że pochwyliłem, ale jedno czynię: zapominając o tym, co za mną, i zdążając do tego, co przede mną, zmierzam do celu, do nagrody w górze, do której zostałem powołany przez Boga w Chrystusie Jezusie” (Flp 3,13-14).

Przeczytaj ponownie 1 Tm 6,6-12. Jakie jest najważniejsze przesłanie tych wersetów dla nas, chrześcijan?

Z biblijnego punktu widzenia powodzenie (dobrobyt) to posiadanie tego, czego się potrzebuje, wtedy, gdy się tego potrzebuje. Życiowe powodzenie nie polega na gromadzeniu dóbr w nieskończoność. Powodzenie to także poleganie na Bożej obietnicy zapisanej w Flp 4,19: „A Bóg mój zaspokoi wszelką potrzebę waszą według bogactwa swego w chwale, w Chrystusie Jezusie”. Wreszcie, powodzenie to wdzięczność za to, co otrzymaliśmy w Panu oraz zaufanie do Niego we wszystkich sprawach.

Bóg nie obiecuje swoim dzieciom, że będą bogate w ziemskie dobra. Przeciwnie, ostrzega, że ci, którzy będą wieść pobożne życie, będą znosić przesładowanie. To, co On oferuje, jest lepsze niż ziemskie bogactwo. Mówi:

— Zadbam o twoje potrzeby i będę z tobą, dokądkolwiek pójdziesz.

Ostatecznie Bóg da swoim wiernym prawdziwe bogactwo, odpowiedzialność i wieczne życie. To niesamowita nagroda!

Pod koniec swojego życia Paweł napisał: „Albowiem już niebawem będę złożony w ofierze, a czas rozstania mego z życiem nadszedł. Dobry bóg bożowałem, biegu dokonałem, wiarę zachowałem; a teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu da Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, lecz i wszystkim, którzy umiłowali przyjście jego” (2 Tm 4,6-8). Obyśmy dzięki łasce Bożej mogli powiedzieć to samo i z taką samą pewnością.

DO DALSZEGO STUDIUM

Poniżej przedstawiony został słowny obraz Kościoła jako rodziny wiernie zarządzającej finansami w dziele Bożym na ziemi.

Wizja szafarstwa ogólnoświatowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. W nieodległej przyszłości pastorzy i przywódcy zborowi odniosą sukces polegający na stworzeniu odpowiedniego środowiska i właściwych warunków do szafarstwa w Kościele. Stanie się to poprzez nauczanie, szkolenie, wspieranie i zachęcanie członków Kościoła w praktykowaniu biblijnego zarządzania finansami.

Członkowie Kościoła będą stosować biblijne zasady w swoim codziennym życiu. Ich szczodrość będzie wzrastać. Systematycznie oszczędzać będą na nie spodziewane wydatki. Spłaca też swoje długi.

Ich styl życia odznaczać się będzie umiarkowaniem, dyscypliną i zadowoleniem. Pieniądze nie będą dla nich bożkiem, a oni rozwijać będą więź ze swoim boskim Stwórcą.

W sobotnie poranki członkowie Kościoła udawać się będą na nabożeństwa. Ich zachowanie wyrażać będzie wewnętrzny pokój — brak troski o sprawy finansowe oraz głębokie odczucie zadowolenia i wdzięczności.

W małżeństwach konflikty związane z finansami zostaną w znacznym stopniu wyeliminowane. Członkowie Kościoła uczestniczyć będą w nabożeństwach z poczuciem oczekiwania na Bożą obecność pośród nich.

Wszystkie służby kościelne będą w pełni finansowane i będą działać prężnie, głosząc miłość Chrystusa w wyraźny sposób i pomagając potrzebującym.

Zbory będą odpowiednio wyposażone do służby i utrzymane w nienaganym stanie.

Jednak dzisiaj każdy z nas musi sobie odpowiedzieć na pytanie:

— Co Bóg nakazuje nam uczynić z zasobami, które nam powierzył?

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas wspólnego studium biblijnego omówcie to, jak powinniśmy rozumieć dwie ważne biblijne prawdy: zbawienie z łaski przez wiarę oraz nagrodę stosownie do uczynków. Jak możemy je ze sobą pogodzić?

2. Dlaczego zadowolenie z tego, co mamy obecnie, nie wyklucza dążenia do poprawy sytuacji finansowej? Dlaczego jedno nie kłóci się z drugim?

3. Nie ma wątpliwości, że wieczność jest przed nami. Jak wybory dokonywane przez nas, nawet te *mniej ważne*, przyczyniają się do tego, gdzie spędzimy wieczność?

DARY 13. SOBOTY — PROJEKT KRAJOWY

1. kwartał • Zbiórka darów 25 marca • Projekt Diecezji Południowej

Remont domu modlitwy w Opolu

Zbór w Opolu jest rozwijającą się wspólnotą wyznawców Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego liczącą około sześćdziesięciu osób. Obecnie stoimy przed dużym wyzwaniem związanym z odnowieniem lokalu zborowego. Mieści się on w kamienicy pochodzącej z dziewiętnastego wieku, a zaadaptowany został na potrzeby zboru w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku. Po wielkiej powodzi w 1997 roku zbór w Opolu bardzo mocno zaangażował się w pomoc dla mieszkańców miasta, jak i całej Opolszczyzny, przyczyniając się między innymi do odremontowania jednej ze szkół średnich oraz powstania filii Chrześcijańskiej Służby Charytatywnej na terenie miasta, która funkcjonuje do dziś. Członkowie zboru zaangażowani są w wiele akcji misyjnych, organizując wystawy *Biblii* czy *Expo zdrowie*. W przyszłości planowane jest udostępnianie pomieszczeń zborowych na potrzeby poradni dla uchodźców i potrzebujących. Jednak dziś lokal wymaga generalnego remontu, który przekracza możliwości finansowe zboru.

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w przeznaczonym do tego celu koszyku.
2. Dar na **Remont domu modlitwy w Opolu** można również przekazać bezpośrednio na konto Diecezji Południowej: **49 1020 2892 0000 5702 0166 5108**